

Fináczy Ernő
1860-1935

Fináczy Ernő a magyar neveléstudomány kiemelkedő alakja, a budapesti egyetem pedagógia tanszékének professzora 1901-30 között, 1914-től az MTA rendes tagja. Neveléstörténeti érdeklődése mellett meghatározó tanulmányai jelentek meg a korabeli pedagógia szinte minden területéről.

Foglalkozott a középiskolai oktatás kérdéseivel; egyetemi előadásai érintették a didaktika és nevelélmélet teoretikus problémáit. Neveléstörténeti monográfiái saját forráskutatásai alapján íródtak, és több generáció számára szolgáltak alpművekként a pedagógia történeti tanulmányozásában.

1902-ben *A magyarországi közoktatás története Mária Terézia korában*, 1906-ban *Az ókori nevelés története*, 1914-ben *A középkori nevelés története*, 1919-ben *A renaissance-kori nevelés története*, 1927-ben *Az újkori nevelés története*, 1934-ben a *Nevelélméletek a XIX. században* címmel jelentek meg ezek a ma is jól olvasható, szellemtörténeti szemlélettel készült szintetizáló munkák.

Szakmai tekintélyénél fogva számos közéleti funkciót is betöltött. 1904-1924 között a Magyar Paedagogiai Társaság elnöke, 1925-től örökös tiszteletbeli elnöke lett. Hosszú évekig tagja volt az Országos Közoktatási Tanácsnak.

Aktív résztvevője volt az akadémiai közéletnek is. Személye és az általa képviselt tudományos pedagógia a klasszikus konzervatív értékrendet képviselte.